

Gepubliceerd in het lentenummer van DoggyMag

(Kop)

Als hond in Frankrijk

(Intro)

Op een prachtige hoeve net buiten Maastricht leeft de familie Hulst met hun drie Jack Russells Spetter, Truïke en Suske. Genieten van goede wijn, culinaire hoogstandjes én natuurlijk de hondjes staat bij deze Bourgondiërs voorop. *Joie de vivre!*

(Credits)

Tekst Fleur Baxmeier, fotografie Nicole Minneboo

Bovenaan een kronkelig grintpaadje vol gaten en kuilen dat dwars door een veld met wijnranken bijna loodrecht naar boven gaat, staat het welkomstcomité te wachten. Drie blaffende en druk kwispelende Jack Russells die de indruk geven bijna uit elkaar te spatten van opwinding. Samen met hun baasjes Julka en Mathieu Hulst en hun twee kinderen leven zij als God in Frankrijk op de schitterende Apostelhoeve, één van de bekendste Nederlandse wijnmakers. Culinair genieten van een heerlijke maaltijd met een goed glas wijn erbij omringd door blijde hondjes.

“De Apostelhoeve wordt al sinds jaar en dag bewoond en geëxploiteerd door de familie van mijn man”, vertelt Julka met een weids gebaar naar het grote woonhuis, wijnproeflokaal, kantoor en pershuis. “Mathieu wist op zijn vijftiende al dat hij ook iets met wijn wilde gaan doen. Om het wijnvak te leren kennen heeft hij verschillende stages in de Elzas gedaan, wijncursussen gevolgd en de fruitteeltschool afgemaakt. Maar het beste leer je het vak door de handen uit de mouwen te steken en veel te proeven. Dus is hij hier na zijn studie gelijk aan de slag gegaan.”

Terwijl ze een bakje met vers water vult voor de honden, vertelt Julka dat ze zelf eerst enkele jaren in een hotel heeft gewerkt alvorens zich op het wijnvak te storten. “Toen ik voor het eerst zwanger was, ben ik ook op de hoeve gaan werken. Alweer bijna twaalf jaar geleden is dat nu. De eerste jaren woonden we beneden in het dorp, in 2000 hebben we van huis geruild met opa en oma. Dat was de eerste keer in zijn leven dat opa verhuisde. Maar ze zijn hier nog elke dag vroeg aanwezig hoor. Om te werken, maar natuurlijk ook voor de hondjes.”

Alsof de honden begrijpen dat er over hen wordt gepraat, komen ze alledrie aangesneld en laten zich neerploffen onder de grote houten tafel op het terras. “Suske hadden we al toen we nog beneden in het dorp woonden”, wijst Julka naar een van de hondjes. “Mijn schoonouders hadden Truïke. Toen we van huis ruilden, besloten wij haar te houden omdat ze hier gewend was. Toen mijn vader twee jaar geleden overleed, hebben we even getwijfeld wat we met zijn twee Jack Russells moesten doen. Maar na enig wikken en wegen hebben we die óók in huis genomen.”

Met een verdrietige blik: “Helaas is er eentje van de twee in een dassenburcht terechtgekomen. Tenminste, dat vermoeden we. Ze is op een middag een rondje gaan lopen en daarna hebben we haar nooit meer teruggezien. Waarschijnlijk is ze door een das gepakt. Dassen leven 's nachts. Als ze overdag in hun slaap gestoord worden, vinden ze dat niet leuk. De andere honden hebben ook al een paar keer heel diepe schrammen en krassen gehad van die dassen. Waarschijnlijk heeft het hondje van mijn vader de aanval niet weten te overleven.”

Gek blafje

De voorliefde voor honden zat er bij Julka al vroeg in. “Ik ben tussen de paarden opgegroeid en leefde bij mijn ouders net als hier voornamelijk buiten. Bij paarden horen gewoon honden. We hebben van alles gehad. Een Bobtail, Franse Basset, Boxer, Dalmatiër en daarna Jack Russells. Heerlijk vind ik het, om honden om me heen te hebben. Echte waakhonden kun je ons drietal niet echt noemen, maar ze zijn fantastisch gezelschap. Je komt ze de hele dag overal tegen. Als ik 's ochtends wakker word, is het eerste wat ik doe even met de honden knuffelen.”

Terwijl schoonmama langsloopt met een schotel roggebrood met plakjes ham, vertelt Julka met een glimlach op haar gezicht dat Jack Russells heel lieve dieren zijn. “Ze zijn dol op kinderen, zitten boordevol energie en spelen de hele dag. En ze zijn aanhankelijk, laat ik dat vooral niet vergeten. Ze kennen hun mensen wel! Als opa en oma bij de hoeve aankomen, zijn ze helemaal door het dolle heen en zetten ze een heel gek blafje op. Komen er mensen het erf op die ze niet kennen, dan blaffen ze op een heel andere manier en kunnen ze ook wel lelijk doen.”

Vinden gasten van de wijnproeverij dat wel leuk, dat ze begroet worden door drie van die keffertjes? Julka: “Ze vinden het meestal wel grappig. Eerst zien ze er eentje, daarna twee en vervolgens komt de derde om de hoek zeilen. Weliswaar kunnen ze flink blaffen, mensen hoeven nooit bang te zijn dat ze

agressief worden. Het zou ook absoluut onoverkomelijk zijn als een hond een gast bijt. Ik ben wel eens bang geweest dat ze met de jaren een beetje chagrijniger zouden worden, Truike is negen en Suske en Spetter al twaalf, maar ze grommen eigenlijk nooit.”

Bedelen doen ze soms wél, maar dat ligt volgens Julka meer aan de bezoekers dan aan de honden zelf. “Als mensen de honden stukjes ham voeren, dan blijven ze natuurlijk zitten. Dat is logisch. Maar echte bedelaars zijn het niet. Ze zijn meer dan tevreden met de bak brokjes die ze krijgen. En vooruit, als wij ’s avonds gegeten hebben en er blijven een paar stukjes vlees over, dan bewaar ik die ook voor de hondjes. En tijdens de lunch krijgen ze wel eens een stukje kaas of plakje worst.” Lachend: “Ze hebben het niet slecht, laten we het daar maar op houden.”

Om de lofzang compleet te maken, zijn de drie Jack Russells ook nog eens heel makkelijke hondjes. “Toen de twee honden van mijn vader erbij kwamen, heb ik me wel heel even op mijn hoofd gekrabbd hoe ik dat allemaal moest gaan doen”, geeft Julka toe. “Een fulltime baan, twee kinderen, vier honden. Maar in de praktijk heb je heel weinig werk aan de honden. Ze zijn kortharig, dus veel borstelen hoeft je ze niet. Natuurlijk verliezen ze wel haren, maar stofzuigen moet ik sowieso elke dag met al die mannen die hier met hun vieze werkschoenen naar binnen lopen.”

Lang leve de vrijheid

Hoewel de schrik er na het verdwijnen van het hondje van haar vader goed in zat, lopen de drie honden altijd los rond op de hoeve. “Als je ze een riempje omdoet, dan beginnen ze direct heel overdreven te kokhalzen”, zegt Julka grinnikend. “Dat zijn ze niet gewend. Maar ze weten prima wat hun plaats is. Zo mogen ze bijvoorbeeld niet in het proeflokaal komen. Dat doen ze dan ook niet. Als de mannen op het veld druiven gaan plukken, dan dartelen ze daar wel gezellig achteraan. Maar ze zullen zelden in hun eentje die kant op gaan.”

Aan opvoedcursussen of gehoorzaamheidstrainingen doet Julka niet. “Het is lang leve de vrijheid hier. Tenminste, binnen bepaalde grenzen. Als een hondje besluit om er op eigen houtje vandoor te gaan, dan kan ze rekenen op flinke straf. Spetter is wel eens alleen het veld in gerend. Nou, die kreeg een flinke toespraak toen ze terugkwam. Sindsdien weet ze wat haar plaats is.” Toch gaat het nog wel eens mis. “Voor we naar bed gaan, laat Mathieu de honden altijd nog een keertje uit. Als ik hem hoor vloeken, weet ik dat er eentje is weggeglip.”

Laatst nog was Suske een hele nacht weg. “Dan loop je uren te zoeken en te roepen. Maar je weet dat het eigenlijk geen zin heeft, want hoogstwaarschijnlijk zit ze ergens bij de dassenburcht. De volgende dag kwam ze hartstikke geel van de grond terug. Heel erg dorstig en doodmoe. De hele dag heeft ze in haar mandje gelegen. Het duurde wel een paar dagen voordat ze weer boven Jan was.” De enige die zich nooit aan dit soort expeditie waagt, is Truike. “Nadat zij een keer een auto-ongeluk heeft gehad, waagt ze zich nooit ver van de hoeve vandaan.”

Sowieso komen de honden niet vaak het terrein van de Apostelhoeve af. “Ze kennen geen andere omgeving dan de hoeve en het dorp hier beneden, dus je doet hen er ook geen plezier mee. Soms nemen we ze wel eens mee als we op zondag ergens gaan wandelen, maar daar vinden ze eigenlijk niets aan. Ze hebben doordeweeks al zo veel beweging dat ze in het weekend liever lui in de zon liggen of een beetje met elkaar lopen te dollen. Gaan wij op vakantie, dan komen mijn schoonouders in huis om gezellig op ze te passen.”

Hoeveel plezier Julka en de rest van haar gezin ook hebben van de honden, voorlopig houdt ze het even bij deze drie. “Of nou ja”, weifelt ze. “Ze zijn natuurlijk al redelijk oud. Mocht eentje het begeven, dan komt er denk ik wel een nieuwe bij.” Nog één laatste vraag dan: genieten de hondjes eigenlijk ook van wijn of hebben ze dat nog nooit geprobeerd? “Ik heb ze wel eens druiven laten proeven, maar die lusten ze niet. En wijn... Misschien een keer een vinger, dat ging er wel in. Verder niet. Maar voor een bakje fris water zijn ze altijd te porren!”

(Kader in kleiner lettertype aan het einde van het verhaal)

De Apostelhoeve

De Apostelhoeve was in de eerste plaats een fruitteeltbedrijf, totdat Hugo Hulst in 1970 besloot de wijnstok terug te laten keren. Op proef begon hij met een klein oppervlak van 25 are, maar al snel bleken de wijnen van de Apostelhoeve zo succesvol dat ze konden uitbreiden. Vier verschillende wijntypen worden er op de hoeve gebotteld: Müller-Thurgau, Auxerrois, Riesling en Pinot-Gris. Ook staan er voor bezoekers twee proeflokalen ter beschikking. Kijk voor meer informatie op www.apostelhoeve.nl.

(Suggesties streamers)

'Culinair genieten van een heerlijke maaltijd met een goed glas wijn erbij omringd door blij hondjes'

'Echte waakhonden kun je ons drietal niet echt noemen, maar ze zijn fantastisch gezelschap'

'Als je ze een riempje omdoet, dan beginnen ze direct heel overdreven te kokhalzen'